

WELSH CORGI CARDIGAN

Kraj pochodzenia: Wielka Brytania

Data publikacji obowiązującego wzorca: 24.06.1987

Użytkowanie: Pies pasterski.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 - Psy pasterskie.
Próby pracy nie wymagane.

WYGLĄD OGÓLNY:

Krępy, mocny, ruchliwy i wytrzymały pies, o wydłużonym tułowi i ogonie, przypominającym lisią kitę.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Czujny, żywy i inteligentny.

Żywy, opanowany, bez śladu nerwowości lub agresji.

GŁOWA:

Lisia w kształcie. Mózgoczaszka szeroka i płaska między uszami, lekko zwężająca się ku oczom, a ponad nimi trochę wysklepiona. Stop umiarkowanie zaznaczony. Długość kufy do długości mózgowca jak 3 do 5. Kufa lekko spiczasta, podobnie jak i nos; nie może być tępa. Żuchwa mocna, ale nie za silna. Nos czarny.

Oczy: Średniej wielkości, o żywym i łagodnym wyrazie, dość szeroko rozstawione. Możliwie ciemne, stonowane z umaszczeniem, o ciemnych powiekach. Oczy częściowo lub całkowicie niebieskie dopuszczalne tylko u psów niebieskich marmurkowych.

Uszy: Stożące, duże w porównaniu do wielkości psa, u nasady umiarkowanie szerokie, o lekko zaokrąglonych czubkach, rozstawione w odległości mniej więcej 9 cm. Ustawione tak, że ich czubki znalazłyby się poniżej linii, przeprowadzonych od końca nosa przez oczy. Osadzone daleko z tyłu głowy, aby mogły być położone płasko na szyi.

Uzębienie: Szczęki mocne, zgryz nożycowy.

SZYJA:

Dobrze umięśniona, proporcjonalna do tułowia, płynnie przechodząca w łopatki.

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Łopatki skośnie ustawione, tworzą z ramionami kąt zbliżony do prostego. Łopatka i ramię dobrze umięśnione, łokcie przylegające, kościec mocny. Kończyny krótkie, ale nie aż tak, aby nie było „prześwitu”

pod tułowiem. Ramię lekko wykrzywione, opasujące szeroką klatkę piersiową. Łapy skierowane lekko na zewnątrz.

TUŁÓW:

Klatka piersiowa dość szeroka, głęboka, z wyraźnym przedpiersiem. Tułów wydłużony i masywny, dobrze ożebrowany, wyraźnie widoczna talia. Grzbiet prosty.

KOŃCZYNY TYLNE:

Mocne, dobrze kątowne, o dobrze umięśnionych udach i podudziach, i mocnym kośćcu, krótkie; śródstopia w postawie pionowe do podłoża i równoległe wobec siebie.

ŁAPY:

Okrągłe, zwarte, raczej duże, o mocnych opuszkach. Wilcze pazury powinny być usunięte.

OGON:

Przypomina lisią kitę i stanowi przedłużenie linii grzbietu; długi na tyle, aby dotykał lub prawie dotykał podłoża. W postawie trzymany nisko, w ruchu może być wzniesiony nieco powyżej linii grzbietu, ale nie zakręcony.

CHODY:

Żwawe i swobodne, łokcie przylegające, ani luźne, ani związane. Krok długi, niewysoki, pełna harmonia akcji przodu i tyłu.

OKRYWA WŁOSOWA:

Sierść: Krótka lub średnio długa, twarda, możliwie prosta, z podszerstkiem, nieprzemakalna.

Maść: Dowolna, także z białymi znaczeniami, tyle, że biel nie powinna przeważać.

WZROST:

Idealna wysokość w kłębie to 30 cm, waga proporcjonalna do wielkości. Harmonia budowy ważniejsza od wielkości.

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznym.